

VÁNOČNÍ KALENDÁŘ

TÝM AUTORŮ

VÁNOČNÍ KALENDÁŘ

Tým autorů:

- Marie Majka Benešová (1. BRUSINKOVÉ DOBRODRUŽSTVÍ RUDOLFA VALENTÝNA)
Triss Moradream (2. TISÍC JEŘÁBŮ A JEDNO PŘÁNÍ)
Emilly Ross (3. MILÝ JEŽÍŠKU, 10. LOSOVÁNÍ, 20. ŠTĚSTÍ V NEŠTĚSTÍ, 25. ZNAMENÍ,
29. ŽIVOT POD PSA, a novoroční PRO SILNÉ DOVAHY)
Markéta Bezděková (4. LOUSKÁČEK)
Mon CouCou (5. ZDRAVÍČKO, 14. PEKLO, 26. JSEM PRINCEZNA! a TEST)
Anna-Marie Bílková (6. WHITEMANOVA TICHÁ NOC)
M.V. Jírová (7. DUCH VÁNOC)
Harold Gains (8. O VÁNOČÍCH SE PLNÍ I TA NEJTAJNĚJŠÍ PŘÁNÍ, 19. PRVNÍ VÁNOCE,
23. NĚCO KONČÍ, NĚCO ZAČÍNÁ, 31. VÁNOCE 2384)
Jenny Naomi (9. VÁNOČNÍ MSTA, 18. DÁREK)
Lucie Svobodová (11. VÁNOČNÍ NADĚJE)
Olivie Fire (12. TY UŽ PEČEŠ PERNÍČKY?)
Valentina Vávrová (13. VÁNOCE NA DNĚ SKLENKY)
Ája Hrabáková (15. POD JMELÍM ZA JMELÍM)
Martina Šeborová (16. VÁNOČNÍ PŘÁNÍ)
LuckaLuci El (17. SKOŘICOVÉ KUPŘEDU)
Lenka Sadílková (21. STOP)

*Zuzana Fořtová (22. U HRANIC)
Lucie Beatrice J. (24. VÁNOČNÍ ZÁZRAK)
Michaela Budková (27. NEUVĚŘITELNÉ PŘÁNÍ)
Sára Hamplová (28. SPIRITUUM UM SPACIO HOMINUM)
Blanka Luxová (29. DÍVKA SE SÍRKAMI)
a Alena Bures (celý BONUS PRO DĚTI)*

Brno, 2023
Nakladatelství SOLIS

© SOLIS, 2023

Vydalo v roce 2023 nakladatelství Solis,
Ladova 15, 621 00 Brno,
web: <http://www.solis-nakladatelstvi.cz>,
e-mail: nakladatelstvi.solis@email.cz
jako celkově 3. a 1. elektronickou publikaci v edici SOLIS

První vydání, 1. elektronické
Obálka – návrh a zpracování © Triss Moradream

Veškerá práva vyhrazena.
Tato kniha ani jakákoli její část nesmí být kopírována
či jiným způsobem rozšiřována bez výslovného povolení nakladatele.

ISBN 978-80-88652-37-3 (ePub)
ISBN 978-80-88652-38-0 (Mobi)
ISBN 97-80-88652-36-6 (PDF)

Anotace: VÁNOČNÍ KALENDÁŘ

I vášniví čtenáři si zaslouží svůj adventní kalendář. Tato sbírka povídek vás zavede do různých světů po celý prosinec i o chlup víc. Od těch klasických zápletek, které vás zahřejí u srdíčka, pohladí i rozveselí, přes nějaké to hororové napětí až po fantastické příběhy plné magie. Každý příběh v sobě však nese kousek vánočního kouzla. Bez ohledu na to, zda máte rádi romantiku, humor, napětí nebo dobrodružství. Ponořte se do těchto úžasných příběhů a nechte se unést sváteční atmosférou.

Vánoční kalendář nabízí něco pro každého. S láskou i vášní jej připravili: Harold Gaius, Emilly Ross, Alena Bures, Mon CouCou, Jenny Naomi, Triss Moradream, Olivie Fire, Lucie Svobodová, M.V. Jírová, Zuzana Fořtová, Markéta Bezděková, Lucie Beatrice J., Lenka Sadílková, Anna-Marie Bílková, Marie Majka Benešová, Valentina Vávrová, Ája Hrabáková, LuckaLucí El, Martina Šeborová, Michaela Budková, Blanka Luxová, Sára Hamplová

Blíží se k nám Vánoční svátky,
ten pravý čas na zimní hrátky.
Koledy hrají, cukroví se peče,
vaječný likér do sklenek teče.
Vůně vanilkových rohlíčků láká,
příliš brzy se venku smráká.
Všude svítí barevná světýlka,
venku nezahlédneš jediného motýlka.
Dárky pod stromečkem čekají,
za okny sněhové vločky padají.
Šťastný advent krásného čtení,
přinese vám sváteční snění.
Veselé Vánoce vám přejí naši autoři,
snad nudu mezi nákupy pokoří...

Povídka první:

BRUSINKOVÉ DOBRODRUŽSTVÍ RUDOLFA VALENTÝNA

Autor: Maria Majka Benešová

Ze stromů ještě nestihlo opadat listí a již se do obchodů svážely pestrobarevné papíry, mašle, hračky, sladkosti, prášky na uklidnění, ozdoby a různá další cingrlátka. Blížily se Vánoce a k nim se přirozeně pojili hned čtyři jezdci apokalypsy.

První z nich byl znám jako zima, dále nesmí chybět uslintaná pusa od tetičky, hláška: „Ty jsi vyrostl!“ od babičky a vše uzavírá chaos. Chaos a velké nákupy, které k Vánocům zkrátka patří. A Rudolf Valentýn, jinak známý jako „ten na pokladně“ či „profesionální nasírač“, měl zvlášť během vánočních chvil jednu důležitou funkci. Každému zákazníkovi názorně ukázat, jak moc mu vlastně leze na nervy.

I přes tmavé vlasy, které mu padaly do očí, se mu dařilo do světa pouštět svůj typický otrávený pohled, a stejně tak povinná rouška s nakresleným úsměvem, která měla kromě ochrany před nemocemi vytvářet pohodovou vánoční atmosféru, nedokázala zmírnit jeho otrávený výraz.

„Hotově, nebo kartou?“ zamumlal na postarší dámu, která zrovna dobalila menší nákup o pěti taškách.

„Ouha!“ zvolala ona zákaznice s nervózním úsměvem. „Já zapomněla přibalit brusinky. Jen si pro ně skočím, ano?“

„Nejprve zaplatte,“ zamručel hlasem záporáka z Bondovek.

„Jenže to už si pak pro ty brusinky nebudu moc dojít, ne?“

„Ale *budete*,“ přikývl, a když se rozzářila, cítil potřebu ještě něco dodat. „Ovšem vystojíte si frontu.“

„A to zase ne,“ odsekla. „Vždyť jde jen o blbý brusinky. Prosím vás, jen minutka,“ sdělila mu odhodlaným tónem a chystala se na cestu do hlubin marketu.

„Musím vás upozornit, že pokud se od nákupu vzdálíte, tak bude odstraněn,“ dodal Rudolf a žena mu věnovala pohled piráta, kterému právě někdo sebral dřevěnou nohu. Její oči se blýskly, jako by se v nich odehrávala bouře. Nastal čas pronést kouzelnou formuli (hlavně) zhrzených zákazníků.

„Chci mluvit s vaším manažerem.“

„A nechcete spíš zaplatit?“ ušklíbl se Rudolf.

„Ne. Chci mluvit s manažerem. Hned. Teď!“

„Proboha, ženská!“ zvolal obrýlený mužík v obleku, který po celou dobu stál mlčky ve frontě. „Tak já vám ty brusinky přinesu!“

„Stůjte na místě! Tady jde o princip!“ prskla nespokojená zákaznice a pak se podívala na Rudolfa. „Manažera. Hned.“

„Ale jistěže,“ zamumlal a zvedl sluchátko, které viselo nad pokladnou.

„Anó?“ ozval se z opačného konce dívčí hlas patřící manažerce.

„Potřebuju tě na trojce,“ utrousil Rudolf.

„Kvůli čemu?“

„Brusinky.“

„Hned jsem tam.“

Manažerka dle všeho více nepotřebovala vědět a Rudolf zavěsil.

„Tak co bude?“ zavrčela zákaznice.

„Hned tady bude,“ zazubil se na ni zpoza roušky a opět usedl za pokladnu.

Po této větě zaznělo z fronty nespokojené mumlání a někteří zákazníci se rozhodli zkusit štěstí jinde. Ne, že by si Rudolf stěžoval. Z toho neustálého markování si div neudělal tenisový loket, takže čím méně lidí ve frontě, tím lépe pro něj.

Netrvalo dlouho a frontu u Rudolfovy poklady obohatil někdo další. Dotyčná na sobě měla stejně usměvavou roušku jako všichni zaměstnanci supermarketu, jen s tím rozdílem, že se smály i její oči. Christy v tomto obchodě pracovala již nějaký čas a na spoustu věcí si již stihla zvyknout. I když brusinkový boj se zdál být novinkou.

„Můžeme vám nějak pomoci?“ zeptala se dámy.

„Chci si ještě koupit brusinky, ale ten váš nýmand mě nenechá!“ postěžovala si.

„Rozumím,“ přitakala Christy. „A kde brusinky máte?“

„No, v regálu, ale –“

„Zvláštní, takže vám Rudolf nedovolil, abyste si odnesla nákup a vrátila se pro ně? To je ale velké provinění,“ přikývla a věnovala mu hravě ostrý pohled.

„Ale to ne,“ zavrčela hlavou zákaznice. „Ten kluk mi to dovolil.“

„Ach, tak to ráda slyším. V tom případě je tedy všechno v pořádku, že?“

„No, teda asi,“ začala zmateně. „A... Ne!“ vyhrkla, ale Christy již na místě nestála.

Zákaznice zavrčela něco o neschopnosti mladých lidí, a jak manažeri nejsou to, co kdysi bývali. Nakonec vážně zaplatila za nákup a odešla. Ještě předtím ovšem stihla na Rudolfa zavolat, že právě přišli o stálého zákazníka.

„Jaká škoda,“ pousmál se a vzal do ruky tužku. „Kdo mi teď bude místo tebe sát krev?“ dodal a udělal na papír čárku symbolizující dalšího padlého zákazníka.

„Přijde mi, že se v tom nějak moc vyžíváš,“ ozvala se za jeho zády Christy.

„No a?“ ušklíbl se a schoval papír, na němž se za ten den skvělo již přes dvacet čárek. „Nemůžu za to, že ty saně přicházej s novými a novými nápady, jak mě

nasírat,“ dodal s hranou ukřivděností. „Slyšela jsi ji, ne? Prej brusinky. K čemu by jí vůbec byly?“

„Jsou dobré na zánět i zažívání,“ pokrčila rameny. „A teď... Co kdyby ses zkusil chovat k zákazníkům mile, hmm?“

„Já jsem milej pořád!“ zvolal ukřivděně a pak zahlédl, jak k jeho pokladně směřuje větší skupina zákazníků s košíky. „A je to tady,“ povzdychl si a mentálně se připravil na sadu povinných otázek v podobě vlastnictví jejich klubové karty, a zdali sbírají „bodíky“.

Po několika hodinách plných náročného, a přesto roboticky jednoduchého markování konečně nastal čas vydat se domů. *Jak osvobozující!* Rudolf v tu chvíli zářil jako žárovka a hned, jak otevřel dveře svého bytečku, spustil akci zvanou Očista. Nejenže už neměl tu „strašnou masku“, ze které se mu dělaly akorát pupínky na bradě, ale také se mohl zbavit té šílené vesty, která měla vepředu jeho jméno a na zádech nápis: „Jak vám mohu pomoci?“ Do této chvíle nechápal, kdo přišel s tím, aby oblečení vyzývalo cizince k tomu, aby s ním komunikovali. Dle jeho názoru se muselo jednat o nějakého blázna. Magora. *Švihlouše*.

„No, nazdar, Nester!“ zasmál se, když vešel do obývacího pokoje, kde se u stěny nacházela klec se zvířecí obyvatelkou. Stačilo jen zacinkat klíči na chodbě a králičice již poskakovala jako na trní.

Když Rudolf došel až k jejímu domečku, našel Nester, jak šplhá po špruslích klíčky a její chlupaté bílé břicho připomíná nataženou šňůru.

„Ty padouchu,“ ušklíbl se a otevřel dvířka. Ihned se rukou srazil s jejím neposedným čumáčkem, který se nemohl dočkat, až ho přivítá. „Fajn, fajn,“ pousmál se a vzal ji do ruky. Na odpověď se mu dostalo hluboké zabručení.

„Hej, hej, hej!“ osočil ji pobaveně a pustil ji na zem. „Já vím, že jsem se ti dneska moc nevěnoval, ale měl jsem dost práce, víš?“

Po těchto slovech přešel ke stolu, odkud si vzal žvýkačkovou cigaretu. Vložil si ji do úst a zadíval se ven. Na zářivá světla města i na ohromný stromek ověšený světýlky, který zdobil náměstí, kde již probíhaly trhy.

„Už jsou tady zas. Vánoce,“ zamumlal pro sebe. „Přijde mi, že jsou každý rok horší a horší. A taky agresivnější. Sakra, kam se na ně hrabe nasratej jezevčík.“

Rudolf si rozezleně ukousl z falešné cigarety. Nečoudilo se z ní, a navíc obsahovala cukr. Zkrátka mňamka. Se zamračeným výrazem zíral na onu „agresivně veselou“ idylku. Na ty strašně hlasité koledy a vztekle barevná světýlka. Úsměv mu vykouzlilo až lehké žd'uchnutí do nohy.

„Teď by ses tulila, co?“ ušklíbl se a vzal si Nester do ruky. „Jen se neboj, na nás si ten zatracenej svátek nepřijde.“

Jak však Rudolf brzy poznal, onen „zatracenej svátek“ se nehodlal dát zadarmo. S ubíhajícími dny byl ještě veselejší, zářivější a rozvernější osinou v zadku, než by věřil. A jeho okolí se této bláznovině poddávalo! Zákazníků

přibývalo stejnou rychlostí, jako mizelo zboží z regálů. Hotové šílenství. Rudolf si pamatoval, že měli před obchodem vystavená kvanta vánočních stromků, ale nyní jim téměř žádné nezbyvaly.

„Za chvíli máme vyprodáno,“ oznámila mu Christy s úsměvem, když viděla, s jakým prázdným pohledem zírá ven, kde se na dvoře nacházelo pár jakýchsi vánočních košťat.

„Hmm, super,“ zamručel na odpověď jako medvěd.

„Jestli chceš, můžu ti tady jeden hezký strom schovat,“ dodala s úsměvem. „Vzadu máme schované ty nejlepší kousky. Děláme to tak pro všechny zaměstnance. Jedna z mála výhod, když už musíme pracovat přes svátky.“

„Žádný strom nepotřebuju,“ odsekl. „To už si radši sednu na ježka než mít doma takovou zrudnost.“

„Hmm, takže by ti udělal radost nějaký menší kousek?“

„Nepotřebuju *žádný* kousek,“ zdůraznil. „Ještě mi do toho Nester vrazí a skončí pod tím zamáčkнутá.“

„Nester? A můžu se zeptat, kdo to je?“

„Tak zeptat se můžeš,“ ušklíbl se. „Ale já ti na to neodpovím.“

„Ale no taaak. Nestyď se,“ zasmála se a přátelsky mu drkla do ramene. „Jsi Rudolf, že ano?“ dodala a on přikývl. „Tak teda, Rudo, jestli je pro tebe ta Nester tak důležitá, nechceš odejít o pár minut dřív? Kromě nás tu už nikdo není a za chvíli stejně zavíráme. Já se o to postarám.“

„Počkat, takže ty mi dáváš jako... volno?“ zaváhal.

„No, jasně. Na mě doma nikdo nečeká, takže tohle je nejmenší, co můžu udělat. Užijte si večer,“ usmála se, zatímco on měl na tváři nasazený zmatený výraz.

„Zatraceně, teď mě stavíš do pěkně blbě situace,“ povzdychl si nakonec.

„Ale proč?“

„Protože...“ Rudolf se po dlouhé době na veřejnosti zasmál. „Kdo si sakra myslíš, že je Nester?“

„Já nevím, tvoje... sestra? Dcera? Možná vážně nešikovná přítelkyně?“

„Hej!“ zvolal ukřivděně. „Proč by měla být moje přítelkyně *nešikovná*?“

„Protože hrozí, že skončí rozmáčkнутá pod vánočním stromečkem?“ zazubila se na něj. „Takže to asi nebude úplně nejbystřejší tužka v penále, ne?“

„Nester je můj králík,“ zamručel.

„Aha, no, moje nabídka stále platí,“ sdělila mu se šibalským úsměvem. „Běž za svým mazlíčkem, já to tady zvládnou.“

„A to fakt?“

„Fakt,“ přikývla a on se podíval na hodiny.

„Eh, tak tu chvíli tady můžu zůstat.“

„Bránit ti v tom nebude,“ pokrčila rameny. „Můžeš přenést ty stromy do skladu, ano? A když se ti bude nějaký líbit, dej ho stranou.“

Rudolf jí na odpověď něco nesrozumitelného zamumlal a poté vyšel na dvůr, aby stromy uklidil. Ten večer skončily všechny na hromadě, i když se našlo pár kousků, na kterých jeho pohled spočinul o něco déle než na ostatních. Kdoví, co se mu přitom honilo hlavou. S největší pravděpodobností přemýšlel nad tím, který z nich by nejlépe hořel.

Do Vánoc zbývalo sedm dní, sedm okýnek adventního kalendáře s čokoládou čekajících na své majitele. Rudolf opět seděl za kasou a oblažoval své okolí znuděným pohledem. Jeho pomalé pohyby, které by se daly přirovnat k těhotné kočce, postupně přiváděly zákazníky do varu. Ne, že by ho to snad nějak trápilo. Přece jen se nejedná o otázku života a smrti, ne? Tak ten balicí papír holt dostanou později, svět se nezboří.

„Mám padla!“ oznámil Rudolf zákaznici, která přicupkala s narvaným košíkem k pásu, připravena vyložit svůj nákup.

„Ale to nemůžete!“ ohradila se.

„Vážně?“ ušklíbl se.

„Ano, nesvítí vám červený světýlko!“ sdělila mu a důležitě ukázala vzhůru, kde na ně zářilo číslo sedm.

Sedm trpaslíků, sedm hříchů, sedm pokladen, z nichž fungují jen dvě. Vlastně jen jedna a rozhodně ne ta Rudolfova.

„Oj, tak *nesvítí*?“ zasmál se a zmáčkl tlačítko, které ze sedmičky udělalo zářivý majáček. „Nemyslím si.“

Rudolf ignoroval našťvané brblání a hezky zajistil své pracoviště. Nastal čas oběda, jeho několikaminutová pauza klidu a míru, kterou si prostě nenechá vzít. Když odcházel, tak si všiml, že se otevřely dvě další pokladny. Jako by nad zákazníky bděl anděl strážný.

Rudolf zamyšleně kráčel do šatny, kde měl svůj batoh se svačinou, když ucítil, jak se někdo dotkl jeho ramene.

„Uá!“ vyhrkl a zděšeně uskočil.

„Promiň, vylekala jsem tě?“ zasmála se Christy.

„Vylekala?! Jasně, že jo!“

„To jsem nechtěla,“ sdělila mu omluvným tónem a pak k němu natáhla ruku. Rudolf si všiml, že drží dárkovou tašku, ale nijak se k tomu nevyjadřoval. Během zimních časů se jednalo o vskutku běžnou záležitost. Co ho však překvapilo, bylo gesto, kterým ho Christy přímo vybízela, aby si od ní tu tašku převzal.

„A tohle je?“ zeptal se nakonec.

„Taška?“ odpověděla mu s úsměvem.

„Vidím, ale co v tom je?“

„Jen dárek.“

„Co... To si ze mě děláš srandu?!“ vyhrkl. „Tohle snad není možný!“ pokračoval rozčileným tónem, zatímco ona se na něj dívala s velice zmateným výrazem.

„Udělal jsem snad něco špatně?“ zaváhala.

„Nemůžeš mi jen tak dát dárek, to se nedělá, tohleto!“

„Ale proč?“

„Protože, když nějaký dostaneš, tak musíš taky nějaký dát, že jo!“

„Vůbec ne,“ zavrtěla hlavou. „Každý ze zaměstnanců ode mě už svůj dárek dostal, ty jsi poslední,“ vysvětlila. „A nečekám od tebe nic na oplátku, vážně. Úplně největší radost mi udělá, když ten dárek zkrátka jenom přijmeš,“ dodala s nevinným úsměvem a Rudolf si od ní se skeptickým pohledem tašku převzal.

„Nepodíváš se, co je uvnitř?“ pobídla ho.

„Ne.“

„Ale, no, tak!“

„Prostě ne!“

„Prosíím!“

„Ne!“

„Prosííííííím.“

„Ugh, tak fajn,“ povzdychl si a tašku otevřel.

Tehdy spatřil malý stromek v květináči, jenž byl ověšený drobnými perníčky, které přímo vybízely k tomu, aby se do nich člověk zakousl.

„Říkal jsi, že nechceš stromek hlavně kvůli tomu, aby se ti o něj nepřerazil králík,“ usmála se Christy. „Myslím, že tenhle by se jí mohl líbit.“

„Jí možná, ale mně ne. Vem si to,“ sdělil jí stroze a vrátil jí tašku do ruky.

„Počkej, co –“

„A teď bych si v klidu snědl oběd, jestli teda můžu,“ zamručel s batohem v ruce.

Než stihla Christy cokoli dalšího říct, nebo udělat, byl pryč.

Už jen šest dní a propukne ono veselí. Lidé budou rozjařeně rozbalovat dárky, které pro ně byly nachystány pod stromečkem nějakou kouzelnou bytostí, o které Rudolf neměl ani nejmenší potuchy, co znamená.

Děda Mráz? Tss, kdo by takového dědka zval do domu? A Ježíšek? Jistě, protože svěřit novorozeněti úkol, aby roznášelo dárky po světě, je naprosto normální věc. Nebo Santa Claus. Mít dílnu na severním pólu může napadnout

vážně jenom „génia“, ta teplota je naprosto nevhodná pro výrobu čehokoli a doprava se společně s dovozem materiálu také prodraží.

Ne, Vánoce zkrátka nejsou kouzelné a stejně tak za nimi nestojí žádná magická bytost. Jedná se jen o paskvil, chaos. Příležitost, aby lidé na moment přestali být zkaženými a ukázali svou světlou stránku, ale k čemu? K čemu to je, když je to jen na jeden den, a poté se opět vrátí do starých kolejí? Do těch nepěkných vyjetých kolejí?

Rudolf tímto svátkem pohrdal hlavně kvůli tomu pokrytectví. Falešné úsměvy, falešná přání, která se otravně opakují stejně jako koledy z reproduktorů, které měl nad pokladnou. I proto také odmítl ten dárek ve formě stroměčku. Vždyť k čemu by to bylo? Christy si ho tím chtěla omotat kolem prstu stejně jako ostatní pracovníky, ale něco takového nemohl dopustit. Nenechá se strhnout do vlny bláznovství a lžes. Ne, on bude hezky upřímný. A všechny ty vysmáté tváře *upřímně* pošle do háje.

„Kde je šéfová?“ zeptal se pracovníka od sousední pokladny.

Od včerejší obědové pauzy ji neviděl. Že by měla plno práce s vymýšlením dalších triků, jak v něm probudit vánoční veselí?

„Myslíš Christy?“ ozvalo se na odpověď. „Ta tu není. Asi je nemocná.“

„Aha.“

Víc mu Rudolf neřekl a opět se začal věnovat práci. Však ona se brzy vrátí. Jenže další den se situace nezměnila a stejně tak ani otevření dalšího okénka adventního kalendáře nepřineslo žádné novinky.

Čtyři dny do Vánoc. Opět práce. Opět bez Christy. Dostali novou manažerku, starší dámu, která na Rudolfovu jedovatost neměla náladu. Ne, že by mu to tedy nějak vadilo. Vesele pokračoval ve svém (ne)vánočním naladění a dělal si na papír čárky (ne)spokojených zákazníků. Přitom zamyšleně hleděl na telefon nad kasou, kterým tak často volal manažera. Neubráníl se pocitu, že za tu její nemoc může. A jistě, možná byl ze všeho otrávený a zbytečně hrubý, ale stále měl srdce. A myšlenka, že by kvůli němu mohl jejich obchod přijít o tak skvělou manažerku, se mu vůbec nelíbila.

Tři dny do Vánoc. Poslední tři čokoládky v kalendáři a Rudolf prozřel – ta nová manažerka je příšerná. A její nohy příšerně páchnou.

Dva dny do Vánoc a jeho bolel celý člověk.

Poslední den a on by se zapřisáhl, že jestli ještě jednou uslyší píseň od té uřvané americké dámy, tak ty reproduktory podpálí.

A pak přišlo poslední okénko. Vánoce. Dobrovolně se přihlásil, že v práci zůstane i přes tento svátek. Možná tím chtěl vyvážit samotu, která se Štědrým večerem nevyhnutelně pojila. Vždyť co ho doma čekalo? Jen ty holé stěny poznamenané absencí stromku. A dle všeho nebyl sám.

„Na mě doma nikdo nečeká.“

Přesně tohle mu Christy řekla, když ho chtěla pustit z práce dřív. Jak nefér. Jistě, on musí trávit Vánoce sám, vždyť je to taky, no, ON! Rudolf si dával záležet na tom, aby jeho štít nahořklosti, kyselosti a kousavosti zůstal neproniknutelným. Ale proč by měla trávit svátky největšího veselí o samotě i ona? Christy, která se starala, aby se v té zatracené práci měli aspoň nějak dobře! Ta, co jim všem dala nějakou drobnost na zlepšení nálady! Nepřišlo mu to správné. A tak se rozhodl, že ji po práci navštíví. Jen drobné gesto, nic extra. Nakoukne tam, řekne něco jako „Vánoce veselý a Nový rok k tomu“ a odejde. Jednoduché jako facka. Její adresu znal, ta nová manažerka mu ji dala, i když ho to stálo den ponižování, kdy si z něj udělala svého pohůnka a náležitě se přitom bavila. Tu masáž nohou jí asi nikdy neodpustí. *Brr.*

Trauma ze sundávání smrdutých ponožek však nakonec překonalo přešlapování před panelákem, kde Christy bydlela. Rudolf chtěl zazvonit, ale najednou si uvědomil, že nezná jednu důležitou informaci. Její příjmení.

„Sakra, tohle je snad zlej sen.“

Chlad mu vlezl pod kůži a prsty začaly blednout. A jako by toho nebylo málo, musela se objevit jedna z problémových zákaznic. Brusinková dáma osobně.

„Čekáte na někoho?“ ušklíbla se na Rudolfa, který byl okolnostmi donucen tancovat tanec zmrzlíků.

„Ano,“ odfrkl a stočil pohled na stranu. Až moc dobře si byl vědom, že tahle žena mu nepomůže, a jen si bude užívat, jak ho sužuje mráz.

„Tak pojd'te,“ vyzvala ho nakonec a on jí věnoval překvapený pohled.

Vážně mu držela otevřené dveře? A nechystala se mu s nimi prásknout do obličeje?

„To... díky,“ zamumlal a vešel dovnitř. Ihned se začal rozhlížet, zdali na některých dveřích nebude nápověda, kde Christy hledat.

„Jedete výtahem?“ přerušila jeho myšlenkový proud Paní Brusinka.

„No, já... ani nevím.“

Rudolfovi bylo jasné, že pokud ho nenechala na mrazu předtím, nyní se mu již nevyhne. Podivín, co ani neví, kam a za kým jde. Jistěže ho vyhodí.

„Nehledáte náhodou tu vaši paní manažerku?“ zeptala se ho a on jen mlčky přikývl. „Bydlí tady v přízemí. Dveře úplně vpravo.“

Jakmile to dořekla, zmizela v kabině výtahu. Rudolf jí ani nestihl poděkovat a byla pryč. Jen světlo a zvuky vycházející zpoza zavřené dveře dokazovaly, že se mu to nezdálo.

„Tak fajn,“ dodal si Rudolf odvahy a přistoupil ke zvonku, který nesl nápis „Adventová“.

Zhluboka se nadechl, stiskl tlačítko a čekal. Žádná odpověď. Že by byl ten zvonek u dveří rozbitý? Zkusil tedy zaklepat. Zprvu zlehka, poté jeho pěst trochu přitlačila. Tehdy zaslechl podivné chrčení a dveře se otevřely.

„Rudo?“ zaváhala Christy se zarudlým nosem, u kterého by přísahal, že dokonce i svítí ve tmě.

„No, ty vypadáš,“ ušklíbl se. „Můžu dovnitř?“

„Ale... jistě.“ Christy si přitáhla deku, kterou měla kolem ramen, o něco blíže k tělu a otevřela dveře dokořán. „Co tě sem přivádí?“ dodala, a přitom se mocně rozkašlala.

„Slyšel jsem, že seš nemocná. Tak jsem si říkal, že zajdu na návštěvu,“ zazubil se na ni.

Boty zanechal v předsíni a odtud vešel do místnosti, která se zdála být obývacím i kuchyní v jednom. Působilo to docela útulně. Na jedné straně televize, gauč, nechyběl ani menší stromek plný ozdob. Druhou stranu zase zdobila trouba, lednička, sporák...

„Máš to tu pěkně zařízený,“ pronesl a pak si všiml, že na kuchyňské lince se kromě talíře s cukrovím nacházel i „jeho“ stromeček.

„Díky, ale to jsi sem přišel jen proto, abys mi pochválil interiér?“ pousmála se a posadila se na gauč. V tu chvíli vypadala ještě hůř než předtím. Zpoceně vlasy se jí lepily k obličejí, ke kterému si tiskla kolena a celkově působila jako sněhová (deková) koule.

„Jsi nemocná.“

„Máš postřeh,“ zakuckala.

„Neměla bys být sama. Vždyť ani nemáš čaj.“

„Ale já žádný čaj nepo–“

„Nemocný má mít vždycky čaj,“ přerušil ji a přešel k rychlovarné konvici. „Horký nápoj je potřeba. Jedině tak budeš brzo v cajku.“

„Takže proto jsi přišel?“ zaváhala, zatímco on hledal vhodnou nádobu, do které by ten nápoj mohl nalít. „Abys mi tady dělal čaj?“

„A taky společnost,“ doplnil ji, když našel hrneček se sobem.

„*Společnost?*“ zopakovala po něm skepticky. „Proč bys chtěl dělat společnost mně? Vždyť jsem naprosto nepoužitelná,“ povzdychla si a přebrala si od něj čaj.

„Díky, je hezké, že jsi přišel, ale nekaž si tady Vánoce.“

„A kdo říká, že si je tady *kazím*?“ zamumlal a natáhl se ke „svému“ stromku, odkud si utrhl perníček, který ochutnal. „Hmm, tohle je fakt dobrý.“

„Teď ti nerozumím,“ potáhla nosem. „Ty chceš vážně trávit Vánoce se mnou? S marodem?“

„A proč ne?“ pousmál se a přisunul k ní krabici s kapesníky. „Jsem jako vánoční skřítek – sice jsi mě domů nepozvala, ale to mi nezabrání, abych ti udělal radost. A neboj, zmizím stejně rychle, jako jsem se objevil. Jestli chceš, můžu jít už teď.“

„Ne!“ vyhrkla a chytila ho za rukáv. „Teda,“ zmírnila hlas, „zůstaň ještě chvílku, prosím. Ten čaj... je moc dobrý a... Asi by se mi hodil ještě jeden,“ pousmála se a upila z hrnku. „Co je to vlastně za druh?“

„Brusinkový,“ zazubil se na ni a dal hrát vodu. „Co vím, tak to léčí všemožný sajrajty. Mělo by to stačit i na ty tvý bacily.“

Vánoce, chaos nad chaosy. A Rudolf tento čas po dlouhé době strávil se stromečkem, cukrovím a další živou bytostí, která výjimečně nebyla králíkem. Když se poté vrátil domů, tak s ním Nester pár dní nemluvila za to, že ji na tak dlouho opustil. Jak se říká, každý dobrý skutek je po zásluze potrestán. Přesto by neměnil, a to ani, když dostal ošklivý kašel a jeho nos by mohl svou rudou září navádět Santovy saně. Tehdy se však role marodů vyměnily, čaje se vypily a Rudolf dospěl k zajímavému zjištění.

Na světě není nic, co by nevyřešily brusinky.

Autor: Triss Moradream

Kjóto, Japonsko – 1. ledna 2024

Letošní svátky nestály za nic. Vlaky přeplněné, ulice přelidněné a obchody po celém Kjótu pomalu zavíraly. Štědrý den jsem strávila v práci, jelikož Japonci z křesťanských svátků nejsou nadšení tak moc jako třeba Američani a Češi. Vánoce prakticky trávili v práci, děti ve škole a večer se všichni sešli v KFC na večeři, kde si dávali smažená kuřecí stehýnka. Ujeté? Já vím!

Na Nový rok jsem měla být už dávno doma v Čechách, ale moje letenka se ztratila. Netušila jsem, kam jsem ji založila, ani kam zmizela, ale já ji zaboha nemohla najít. Přepadala mě bezmoc. Všichni moji blízcí byli na druhé straně světa, oslavovali svátky klidu a radosti. Spolu.

Na čele mě zastudily padající vločky. Měla jsem tak zmrzlé tváře, že bych snad ani nemohla brečet, kdybych se náhodou rozhodla propadnout do zoufalství. Podařilo se mi mámě a tátovi do Česka odeslat dárky, aby jim do 24. prosince přišly a oni si je pak mohli u stromečku společně rozbalit. Druhý den jsem od nich dostala děkovnou zprávu s přáním a fotkou mé šťastné rodinky. I moje neteř se tak krásně usmívala a mně bylo najednou do breku... Strávila jsem na škole jako výměnný student téměř tři měsíce a po domovu se mi ani jednou nezastesklo. Přesně v tyhle vánoční chvíli jsem si přála být s rodinou víc než kdy jindy.

Prodírala jsem se davem na náměstí Kjóta, kde se shromáždily ohromné masy lidí, oblečené v tradičních kimonech, aby navštívili chrámy i své blízké. Šlo o krásnou místní tradici, které jsem mohla přihlížet. A přesto mě toto okouzlení nedokázalo rozptýlit od úzkostlivých myšlenek. Nebylo jednoduché stát sama uprostřed cizí země, především v tomto období, kdy všichni trávili čas s někým, na kom jim záleželo.

Měla jsem v Japonsku přítele, ale... Pohádali jsme se a já odešla. Zbaběle jsem před ním přímo *utekla*! Zabouchla za sebou dveře a rozběhla se do obrovských spleťtých ulic Kjóta, tisíciletého města s nejméně jedním a půl milionem obyvatel, aniž bych se dvakrát rozmýšlela. Teprve až když jsem došla na náměstí před veliký chrám s červenými stěnami a černou prohnutou střechou, jsem vychladla a uvědomila si, jak hloupě jsem se zachovala. Všechno to pohoršení vzniklo jen kvůli proklaté letence. Vyčetla jsem mu, že ji někam zašantročil, když o svátcích předělával byt, a že takovou věc zrovna o Vánocích dělat vůbec neměl. Obvinila jsem z toho všeho jeho.

„Jsi úplně neschopný!“ křičela jsem na něho japonsky, jak nejlépe jsem uměla. „Všechno je tvoje vina!“

„Moje vina? Ty jsi tu letenku se spěchem kupovala!“

„To ty! Nechtěl jsi se mnou jet na svátky do Evropy, tak jsi ji určitě schválně vyhodil! Takovou dobu jsem se těšila, že...“

„Že co? Nikdy jsi mi neřekla, co chceš, Tori!“

„Jasně, že ne. Nikdy neposloucháš. A víš co? To je fuk!“

Neměla jsem nic z toho dělat.

Došlo mi, že jsem mu hodně ukřivdila. Určitě tu letenku nevyhodil. Ne úmyslně a už vůbec na mě nekřičel. Já byla ta, co se zachovala špatně. Jenže všechn ten stres z kupování dárků, chaosu a spěchu ohledně Vánoc, školy i práce vzalo za své. K tomu ta letenka za několik tisíc...

„Jsem hrozná,“ zašeptala jsem do ticha a potlačila vzlyk. Zachumlala se do kabátu a uchýlila se na zasněženou lavičku pod lampu, která v husté tmě proseté padajícími vločkami smutně poblikávala. Vůbec jsem netušila, co dělat. Vánoce jsem prošvihla, nemohla se vrátit do republiky ani zavolat mámě, protože tam u nich byly asi čtyři hodiny ráno. *Spí...*

Vytáhla jsem alespoň mobil, abych napsala zprávu. Světlo displeje mě na chvíli oslepilo. Hned na mě vyskočily dva zmeškané hovory a několik zpráv od Kaedeho:

„PROMIŇ. NEUVĚDOMIL JSEM SI, JAK JE TO PRO TEBE DŮLEŽITÉ.“

Následovaly další zprávy.

„NEMĚLI JSME SE POHÁDAT.“

„KDE JSI? VYZVEDNU TĚ.“

„TORI, MLUV SE MNOU!“

Vypnula jsem mobil a složila si hlavu do dlaní. Moc jsem si přála být doma, sedět u krbu, rozbalovat i rozdávat dárky, které s rodinou najdeme pod přehnaně nazdobeným stromečkem. Kaede by tam přicestoval se mnou. Tak jsem se těšila, až ho představím rodičům, i kdyby se měli bavit jen anglicky. Bylo by to dokonalé. Jenže jsem všechno zkazila.

Mávnutím ruky jsem si zastavila taxík, který zrovna projížděl kolem a nechala se odvézt ke chrámu Fušimi Inari Taiša, ke kterému vedly stovky červených bran. V noci svítily líbeznými světélky, jež tohle místo tvořila neskutečně magickým. Milovala jsem to tady.

Posadila jsem se na schod a hleděla na lidi, kteří se vydávali na pout' k hornímu chrámu. Nejspíš jsem měla v plánu tam sedět do noci, anebo do umrznutí. Můj telefon znovu zazvonil, a když hovor spadl do hlasové schránky, uslyšela jsem Kaedeho střídmý hlas: „*Stále trucuješ? Fajn. Najdu si tě.*“

Vždycky měl více trpělivosti a rozvahy nežli já. To byly naše největší protiklady – *klid a chaos*. Určitě jsem i teď byla rozrušená mnohem víc než on.

Pokud si chce hrát na schovávanou, tak ať si mě najde, pomyslela jsem si paličatě a schoulila se do klubíčka, aby mi nebyla taková zima. Stále jsem se cítila

špatně za to, co jsem mu pověděla. *Vždyť za celou hádku můžu jenom já.* Už jenom proto jsem se rozhodla sedět na lavičce a mrznout. Byla jsem na sebe naštvaná.

Netrvalo dlouho a na nedalekém parkovišti zastavilo stříbrné auto značky Mazda. Něco se ve mně sevřelo. Jeho auto. Vždycky nějakým způsobem věděl, kde mě má hledat. Vystoupil z vozu a chvíli se rozhlížel po večerním městě osvětleném lampami. Ovšem já se ani nepohnula. Nechtěla jsem na sebe upozornit a už vůbec jsem mu nešla naproti. Místo toho se mi z hrdla vydral další tichý vzlyk, který se mi nepovedlo zadržet.

Kaede si mě konečně všimnul a otočil se mým směrem. Ruce strčil do kapes černého kabátce, a když zhluboka vydechl, od úst se mu linula pára. Vydral se vyrovnaným krokem za mnou. Měla jsem sto chutí se k němu rozeběhnout a s pláčem se mu vrhnout do náruče. Omlouvat se mu a prosit ho o odpuštění až do dalšího úsvitu. Vždyť jsem nám zkazila novoroční svátky, které byly v Japonsku velmi důležité a co víc, byly důležité pro něj.

„Tori,“ promluvil, když stanul přede mnou a na mě padl jeho dlouhý stín. Na krátko se odmlčel a já na něj upřela uslzené oči. Ty jeho působily svým způsobem odtažitě, ale pak se jeho rty vřele usmály. Natáhl ke mně ruku. „Pojď, musíš mrznout. V autě je teplo.“ Když jsem váhala, dodal naléhavějším tónem: „Nebud’ paličatá.“

Poslechla jsem a vložila mu svoji ruku do dlaně. Měl teplé prsty. A když jsme se posadili do vyhřátého auta, došlo mi, jak moc se chvěji zimou.

Podal mi deku. „Odvezu tě domů, jo? Zůstaneš u mě na večeři? Chci ti něco ukázat.“

Darovala jsem mu rychlý pohled a nejistě přikývla. Snažila jsem se najít nějaké známky krivdy nebo zlosti, ale vůbec nic jsem nenašla. „Tak dobře.“

Jen, co jsme se vymotali z dopravní špičky a dojeli domů – tedy k němu, já tam jen tak přebývala, když jsem nemusela být na koleji. Kaede se potutelně usmíval, zatímco odemykal dveře a prováděl mě známými místnostmi. Na to, že žil prakticky sám, měl docela velký byt. Na Kjóto si žil až uspokojivě dobře.

Sevřelo se mi srdce. Tušila jsem, že pro mě s největší pravděpodobností něco přichystal. A proto, když se natáhl po klíče posledních dveří, jsem ho zastavila.

„Počkej!“ Nechápatě na mě zamrkal. Pokračovala jsem a pověděla mu, co jsem naléhavě potřebovala říct: „Omlouvám se! Moc mě mrzí, že jsem na tebe křičela a obvinila tě ze ztráty letenky. Víím, že to není tvoje vina. Můžu si za všechno sama. Máš právo na mě být naštvaný.“

Vzhledla jsem, když mě pohlídl po vlasech. Na tváři měl zářivý úsměv, se kterým mi vždycky všechno odpustil.

„Impulzivní česká holka! Na tebe bych se nikdy zlobit nemohl.“ Vtiskl mi polibek na čelo a otevřel dveře. „Mám pro tebe speciální dárek. Dělal jsem na něm každý večer. Doufám, že tě potěší. Podívej!“

Vešla jsem do prázdného pokoje, v němž nestál téměř žádný nábytek, jen čtyři stěny natřené tmavě modrou barvou. A papírové origami.

Ohromeně jsem vydechla. Na stropě visely snad stovky složených jeřábů různých barev a velikostí. Zaplňovaly celou místnost a pohupovaly se všude kolem nás. Uchváceně jsem se rozhlížela kolem a prodírala se závojem papírových ptáčků. Vzpomněla jsem si na japonskou legendu, kterou mi Kaede velmi rád a často vyprávěl:

„Tsuru – japonský jeřáb je posvátné zvíře. Podle mytologie žije tisíc let a je symbolem štěstí a dlouhověkosti. Říká se, že když do jednoho roku složíš přesně tisíc origami jeřábů, můžeš mít jedno přání. Jakékoliv, a bohové ti ho splní.“

„Kolik jich je?“ zeptala jsem se a nespustila z těch malých papírků oči. Bylo to tak kouzelné!

„Jeden tisíc.“

Rozesmála jsem se. „Opravdu? Takže tohle jsi celé ty týdny po večerech dělal? Skládal jsi origami? Proč?“ Vzala jsem do ruky jednoho z červeného papíru a pořádně si ho prohlédla. „Jsou krásní, ale stačil by mi jeden.“

„Nestačil,“ nesouhlasil, „to bys pak nemohla vyslovit přání.“

Pustila jsem jeřába, který se začal houpat ve vzduchu a zadívala se na Kaedeho, jak mě bedlivě pozoroval. „Tomu snad nevěříš, vždyť je to jen pověra...“

„Legenda,“ opravil mě a jemně mi stiskl ramena. „No tak, Tori. Věř mi, prosím. Něco si přej. Něco, co je pro tebe v tento moment velmi důležité. Chci, abys byla šťastná. My oba. *Spolu.*“

Do očí se mi nahrnuly slzy, až jsem ho musela obejmout a vtisknout mu obličej do hrudi. Najednou mě zaplavilo štěstí. Nepotřebovala jsem, aby byla ta legenda skutečná. To, co pro mě udělal... Že tady byl každou vteřinu a neopustil mě, bylo tím nejcennějším, co jsem mohla chtít. A přesto, když mě napodruhé vybědl, abych si něco přála, jsem překonala svůj přehnaný realismus a upřímně řekla: „Přála bych si, abych mohla vrátit čas – být na Vánoce u nás doma a slavit ten svátek se svou rodinou a s tebou po mém boku.“

Kaede mě chytil za ruce a povzbudivě se usmál. Aniž bych ten večer pochopila, co se vlastně stalo, hodiny odbily půlnoc a najednou se zastavily. Origami jeřábi zmizeli a pokoj se proměnil v náš starý známý obývací, kde jsem jako malá trávila tolik času s mámou a se svými prarodiči. Viděla jsem náš typický vánoční stromeček, tentokrát přezdobený jako nikdy předtím, plno dárků a praskající oheň v krbu. Ucítla jsem lahodnou vůni jídla a spatřila svoji rodinu u jednoho stolu. Zbývala tam přesně dvě volná místa, pro něž bylo u stolu prostřeno – pro mě a Kaedeho. Pořád stál vedle mě.

Pohlédla jsem z okna ven na známou českou krajinu přikrytou sněhem a zahlédla velkého černobílého jeřába, jak si dlouhým zobákem čechrá peří.

Karmínová korunka na hlavě se mu leskla v měsíčním třpytu, než mávl křídly a rozplynul se jako ranní mlha ve větru.

Moje přání se splnilo, a byl to ten nejkrásnější vánoční dárek, jaký jsem si kdy mohla přát. Všichni jsme byli zase spolu a užívali si kouzla Vánoc. Protože mít jeden druhého je opravdu to nejkrásnější, co můžeme mít.

Autor: Emily Ross

Byl Štědrý den a malý Vašík z okna sledoval padající sněhové vločky. Před nedávnem oslavil páté narozeniny. Stále věřil na Ježíška. Kuchyní se linula opojná vůně všech vánočních pokrmů, které pro něj maminka s láskou nachystala. Jeho myšlenky však nepatřily dárkům, které by pod stromečkem mohly být, ale upínal se k jedinému přání. Dal si záležet, aby ho maminka za něj pečlivě napsala do dopisu, co spolu pro Ježíška sepsali.

„Maminko, proč s námi dnes není tatínek? Jsou přece Vánoce, měl by tu s námi být. Moc mi chybí,“ řekl posmutněle chlapec, který dál sledoval ty neposedné sněhové vločky, pohupující se v mírném zimním vánku.

„Já vím, Vašíku, ale táta nepřijede, víš? Ještě ne. Musíme na něho počkat o trochu déle,“ pověděla mu láskyplně jeho máma s tím nejvřelejším úsměvem, jaký v danou chvíli dokázala na svých rtech vykouzlit. Svírající pocit úzkosti před ním skrývala, jak jen mohla.

„Ježíšek plní přání a já jsem si přál, aby na Vánoce byl táta s námi doma,“ vypravil ze sebe zklamaný hošík. Mamince jeho slova lámala srdce na milion kousků. Když si před deseti lety brala svého manžela, uvědomovala si, že život s vojákem nebude procházka růžovým sadem. Již v minulosti jezdil na mise a často ji nechával doma samotnou. Po narození chlapce se však manželé dohodli, že s nebezpečnými výpravami je navždy konec. Osud tomu však chtěl jinak. Neočekávané okolnosti je připravily o nemalou část úspor a jako jediné řešení se jevilo vydat se zpět do válečné zóny. Ač nerad, svého syna Vašíka otec opustil a vydal se na další výpravu za zámoří. „Jen pro tentokrát a naposled. Za půl roku budu zpět,“ vzpomínala na slib svého manžela Vašíkova matka.

„Mami, a proč s námi táta není? Měl se vrátit už na Mikuláše. Tak jsi to v létě říkala a už jsme ho přece oslavili. Slíbila jsi, že přijede. Ježíšek mi musí mé jediné přání splnit,“ pravil. Svým dechem zamlžil okno, ze kterého stále pozoroval padající sníh. To si alespoň jeho máma myslela. On však nesledoval bílé vločky. Svůj zrak upíral dál. Mnohem dál. Vyhlížel svého otce až na konci ulice, kam jen jeho oko dohlédlo. Kdyby mohl, vyhlížel by ho až na konec města, na konec naší země, dokonce i celého světa. Rozeběhl by se za ním do nekonečného vesmíru.

„Víš, miláčku... svět dospělých není tak jednoduchý jako ten dětský. Kdyby Ježíšek mohl, určitě by ti tvé přání vyplnil. Jenže táta pracuje. Má moc důležité povolání. Tím, že není s námi, zachraňuje životy jiných. Těch, co to potřebují. Není fér, že na Vánoce není doma s námi, ale díky němu nějaké dítě, tam ve světě,

bude mít svého tátu při sobě i po tom, co ta škaredá válka skončí. Tvůj tatínek je hrdina,“ řekla z posledních sil svému synovi do ticha provoněné kuchyně.

„Tak jo,“ špitl malý Vašík při představě svého táty v super hrdinském obleku, jak zachraňuje někoho ze spárů zlého záporáka.

„Chvilinku tady vydrž, zlatíčko, dobře? Napočítej mi, kolik spadne vloček, a já hned přijdu.“ Pohládila chlapce po vlasech a se staženým hrdlem odešla do koupelny, kde za sebou potichu zavřela dveře. Došla ke kohoutku a pustila jej. Posadila se na vanu a nechala emoce vyplout na povrch. Rozplakala se. Srdce ji bolelo, na hrudi cítila obrovskou tíhu. Nemohla svému pětiletému synkovi říct, že se táta už asi ani nevrátí. Že už s ním nestráví žádné Vánoce. Ve chvíli, kdy se před měsícem dozvěděla, že je její manžel nezvěstný, rozpadl se jí její dosavadní život na kousky. Věděla, že nic nebude stejné jako dřív. Mohla jen doufat. Vysvětlení bylo chabé. Karavanu s jeho posádkou sestřelili vzdušnými střelami nepřátelé. Když se jejich záchranné složky dostaly k místu neštěstí, našly jen padlé a hromadu trosek. Mezi nimi pár mužů chybělo, ale nikdo netušil, zda unikli, nebo je zajali. Obličej si opláchla ledovou vodou a prohlédla se v zrcadle. Vzala do rukou pudr, aby malinko zakryla červené skvrny na obličejí. Blížila se čtvrtá hodina. Čas na vánoční procházku. Každý rok chodili do nedalekého parku, nasypat ptáčkům nějaké zrní na přilepšenou. Ani letos tomu nemělo být jinak. Když vyšla z koupelny, oznámila svému synkovi, že se má pomalu nachystat, ať mohou vyjít. Vašík ji bez odmlouvání poslechl. Ve chvíli, kdy byli oba nachystaní, vyrazili. Cesta jim trvala necelých dvacet minut. Došli ke krmítku a malý Vašík nadšeně vysypal celý obsah pytlíku do jeho nitra. Rozvěsil několik lojových koulí na větve stromů v okolí. Kochali se tichem zimní přírody, která je obklopovala.

„I ptáčci mají štědrovečerní nadílku,“ jásal malý chlapec. Po cestě domů si prozpěvovali koledy a oba se těšili na vánoční večer. Po příchodu domů se však matka chlapce zarazila. Něco nebylo v pořádku. V obývacím pokoji blikala barevná světýlka a přitom si byla vědoma toho, že je nezapínala. Vzala svého syna za ruku. Pomalu kráčeli do pokoje. Když otevřeli dveře...

„Krásné Vánoce. Jsem doma,“ řekl válkou znavený, ale přesto šťastný muž.

Autor: Markéta Bezděková

„Christophere, pověz mi, kolikrát ti mám opakovat, že si po ránu musíš s probouzením pospíšet? Vylez už z té koupelny a pojď mi dolů pomoci,“ ozvalo se ze spodního patra domu. „A ty taky, Marlene, nemysli si, že tebe se to netýká!“ dodala babička.

Marlene byla moje o tři roky mladší sestra. Před třemi týdny se nachladila a rychle si zvykla, že okolo ní maminka poskakovala, jak si jen pískla, a od té doby jejích služeb akorát využívá. *Maminko, já mám hlad. Maminko, dala bych si koláč. Maminko, já dnes ještě do školy nepůjdu, pořád to není úplně ono... jo, a mohla bych si už jít hrát ven?* Jenže teď už je plně uzdravena a zkouší to pořád.

„Ale já do města nechci, babi,“ fňukla a zakašlala, jako by chtěla babičku usvědčit o nemoci.

Stál jsem naproti upatlanému zrcadlu v koupelně a poslouchal ten bláznec, co se dole odehrával. Marlene se začala vztekat, babička naříkat a maminka se převalovala v posteli s krutým bolehlavem, což jejímu nachlazení absolutně nepomáhalo. Za normálních okolností by si vzala medicínu, kterou jí předepsal místní lékař, aby svému krku od bolesti ulevila, ale poněvadž nám pomalu a jistě docházely všechny peníze a v měšci už zbývalo jen pár posledních měďáků, nebylo, za co by si ji maminka mohla koupit. A tak ležela už třetí den v posteli, krk ovázaný plenou, a ztěžka oddechovala.

Naposledy jsem se podíval na svůj odraz. Každý rok probíhá stejně. Babička našije dečky s překrásnými vánočními vzory, různé pytlíčky na bylinky nebo jiné koření, stuhy a šátky, vše se pak sbalí do nůše a jde se doslova s kůží na trh. To nás čekalo dnes.

Svátky, jak mají být. Pro jednu bych si přál, aby nás mohla zastihnout i tak zvaná vánoční pohoda, jako jiné rodiny v sousedství. Bohužel, co nám umřel tatínek, nedokáže nikdo zastávat natolik dobře placené práce, abychom si pohodu mohli dovolit. Kdybych už tak byl velký...

Seběhl jsem dolů do patra, políbil maminku na horké čelo a s omluvou všem popřál dobré ráno. Úsměv na tváři, nazul jsem si sněhule a oblékl se do kožešiny. Sice už byla děravá a ošuntělá, ale účel plnila.

„Můžeme vyrazit?“ tázala se babička a já i moje sestřička jsme přikýkli na souhlas. Cesta nebyla dlouhá, pouze několik hodin. Vyšli jsme z domu po sedmé a okolo čtvrt na jedenáct už babička skládala šátky a dečky v jednom nádherném, úhledném směru.